

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

היכל
תשיעי

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

דבר מלכות

•
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

•

משיחות יום ה' פ' קרח, בדו"ח תמוז
וש"פ קרח, ג' תמוז ה'תנש"א

יוצא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושלוש לבריאה
שנת הקהל

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכי"ר

יה"ר שיראה רוב נחת מבניו – התמימים בפרט,
משלוחיו, חסידיו וכלל ישראל – בכלל
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו תיכף ומי"ד ממ"ש!

יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד!

To sponsor: weeklydvarmalchus770@gmail.com: לתרומות והקדשות:

יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד

ומזה מובן גם בנוגע לתלמידי הישיבה – אשר בקשר לחנוכת הבית של הישיבה, צ"ל אצלם הוספה בכל עניני העבודה דהישיבה באופן האמור לעיל, ולכל לראש – בלימוד התורה, הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה, ובהקדמת עבודת התפלה, ותלמוד גדול שמביא לידי מעשה¹⁴ – גמילות חסדים, וביחד עם עבודת התשובה, וכללות העבודה דהפצת המעינות חוצה, הן בהאדם עצמו, והן ב"חוצה" כפשוטה – להפיץ המעינות מ' חוץ ל' אמות הישיבה וד' אמות הקדושה, ועד ל"חוצה" שבעולם, עד ל"חוצה" שאין חוצה ממנו. וכל ענינים אלו – מיוסדים וחדורים בנקודת הביטול.

ועד – שע"ז מביאים בזריזות את קיום הבטחתו של משיח להבעש"ט¹⁵, שע"י יפוצו מעינותיך חוצה, אתי מר" דא מלכא משיחא, תיכף ומיד ממש.

יחד. ונוסף לזה – גם המעלה שבעבודת התשובה, (לאתבא צדיקא בתיובתא¹⁶), ע"י העבודה ד' יפוצו מעינותיך חוצה" (החל מה"חוצה" שבהאדם עצמו) – אשר, כל זה נעשה על ידי גילוי הנקודה¹⁷ (ביטול) שלמעלה ממדוה"ג.

וענין זה מודגש במיוחד בכנין בית (חדש) של תומכי תמימים – שהבית מורה שהעבודה (דישיבת תומכי תמימים) נעשית באופן שמוקפת וסתומה מכל הצדדים, ללא אפשריות להשפעות מבחוץ ח"ו – בדוגמת הג' קוין המחברים וסתומים שב- אות ת' [הפתח למטה הוא כדי להוסיף מעלת התשובה]. ובפרט ע"י בנין בית דתש, כמ"ש¹⁸, כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך גו' כי יפול הנופל ממנו¹⁹. וי"ל שנרמז בזה רמז על פעולת התשובה של- מעלה מתורה שאפילו הנופל – ע"י מעקה בשלימותה יחיי' מהקב"ה²⁰ יעשה תשובה ולא יפול.

11) ראה לקו"ש שם ע' 319.

12) תצא כב, ח.

13) ראה ירושלמי מכות פ"ב ה"ו. יל"ש יחזקאל רמז שנח. יל"ש תהלים רמז תשב.

14) קידושין מ, ב. ויש"נ.

15) אגה"ק הידועה דהבעש"ט (כתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ).

בס"ד. משיחות יום ה' פ' קרח, בדר"ח תמוז* וש"פ קרח, ג' תמוז ה'תנש"א

דעם טאָג פון י"ב תמוז, האָט ער (אין קאָסטראַמאָ) באַקומען די הודעה אַז מ' באַפרייט אים, און די תעודת החופש וועט מען אים געבן אויף מאַרגן, י"ג תמוז, און דעמולט – בשעת ער איז אינגאַנצן באַפרייט געוואָרן – איז נתגלה געוואָרן, ווי ג' תמוז איז געווען די „אתחלתא דגאולה“: נוסף אויף דעם וואָס ער איז דעמולט אַרויס פון בית האסורים און פאַרשיקט געוואָרן איז אַז ער מקלט (אַ לייכטערער עונש) – האָט מען זיך דערנאָך דער-וואוסט אַז זיין פאַרשיקונג איז קאָסט-ראַמאָ איז געקומען אַנשטאָט דעם עונש וואָס מ'האָט אים פריער פאַר'משפט אויף היפך החיים ר"ל, וואָס דאָס וואָלט דאָך איינגעשטעלט אין סכנה און אַנגערירט – ר"ל – דעם גאַנצען המשך הענין פון הרבצת התורה וחיוזוק היהדות בכלל און הפצת המעינות חוצה בפרט, און תמורת זה האָט מען פאַרלייכטערט דעם עונש און אים פאַרשיקט אין גלות¹, ביז אַז דאָס האָט דערפירט אַז מ'זאָל אים אינגאַנצן באַפרייען ביי"ב-י"ג תמוז. און צוליב דעם נס איז דער טאָג באַשטימט געוואָרן אַלס דער „חג הגאולה“ מדי שנה בשנה.

שטעלט זיך די אויבנאויפיקע שאלה: וויבאַלד אַז די גאולה איז דאָך געווען אַ נס פון דעם אויבערשטן (וואָס דערפאַר דאַרף זיין „יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני

א. ג' תמוז איז דער טאָג ווען דער רבי דער שווער איז (אין יאָר תרפ"ז – פרז"ת) באַפרייט געוואָרן פון תפיסה בבית ה-אסורים („שפאַלערקע“ אין לענינגראַד), בתנאי אַז ער זאָל גלייך פאַרן אין גלות, אין עיר מקלטו קאָסטראַמאָ אויף דריי יאָר².

בשעתו האָט מען נאָך ניט געוואוסט צי דאָס איז אַ גוטע זאַך: און ווי דאָס וועט זיך אויסלאָזן (וואָרום הגם אַז אַן עיר מקלט איז אַ „קלענערע“ תפיסה ווי אַ בית האסורים, איז דאָס אָבער פאַרט אַ פאַר-שיקונג מיט אַלע הגבלות שבזה, און ס'איז נאָך געבליבן די סכנה אַז מ'קען חרטה האָבן וכו')³; אָבער דערנאָך, אין

* להמטימות ד', בית רבקה" ולהמדריכות דמחנות-קיץ תחינה.

1) כן נקרא ע"י בעל הגאולה „עיר מקלטי“ – ראה מכתבו: ט"ו סיון תרפ"ח לחגיגת י"ב תמוז הראשונה (נדפס באגרות קודש שלו ח"ב ע' פ. וש"נ). י"ז אייר תרצ"ד (נדפס שם ח"ג ע' עט. וש"נ). ועוד.

2) פרשת המאסר והגאולה – ראה לקו"ד ח"ד תרי, א ואילך. ספר התולדות אדמו"ר מהוריי"צ ח"ג ע' 105 ואילך. ועוד.

3) ובפרט שבשעתו לא ידעו החסידים (משא"כ בעל המאסר והגאולה עצמו – ראה ספר השיחות תש"א ע' 139) שהשילוח לגלות ה' תמורת משפטו להיפך החיים ר"ל (כדלקמן בפנים).

4) ובלשונו במכתב ט"ו סיון הני"ל: בו ביום (ג' תמוז) הוכרחתי לצאת בגולה אל עיר מקלטי כו'. – ולהעיר דגלות, שקול כמעט כזער מיתה" (חינוך מצוה ת').

5) ולכן לא בירך אז ברכת הגומל (עד לאחרי שהגיע לביתו בט"ו תמוז), כי „אין לברך עד שיצא מהסכנה לגמרי“ (סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פ"ג סי'ה).

6) יום הולדת בעל הגאולה (בשנת תר"ם).

7) בתחלה היתה הגזירה על עשר שנים גלות ב„סאלאווקי“ (מקום גירוש בסיביר), ואח"כ שינו זה לשלש שנים בקאסטראמאָ (ס' השיחות שם).

8) מכתב שבהערה 4.

גאולה כללית פאָר אַלע אידן (ווי דער בעל הגאולה שרייבט: „לא אותי בלבד גאל הקב"ה ב"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה").

ב. אין דעם טאָג פון ג' תמוז – פיל יאָרן פיל דורות פיל דורות פריער – אין געווען אַ נס: אין דעם טאָג האָט יהושע געזאָגט¹², „שמש בגבעון דום, און וידם השמש גו' עד יקום גוי אויביו“¹⁴.

וויבאַלד אַז אַלץ איז בהשגחה פרטית¹⁵, ובכל שנה חזר'ן זיך איבער די ענינים ווי זיי זיינען געווען דעם ערשטן מאָל¹⁶, דאַרף מען זאָגן אַז עס איז זיכער דאָ אַ שייכות צווישן די צוויי נסים וואָס האָבן פאַסירט ג' תמוז: „שמש בגבעון דום“, און די התחלת הגאולה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר (כדלקמן ס"ז)¹⁷.

ע"ד ווי די שאלה הנ"ל בנוגע צו ג' תמוז (פאַרוואָס דאָס איז לכתחילה ניט געווען אַ נס באופן פון גאולה שלימה), פאָדערט זיך אויך אַ הסברה בנוגע צו דעם נס פון „שמש בגבעון דום“:

וויבאַלד אַז דאָ פאַסירט אַ נס, און אַזאַ גרויסער נס ווי צו אַפּשטעלן דעם שמש (וואָס דאָס איז פון די גרעסטע נסים וואָס האָבן ווען עס איז פאַסירט¹⁸, ביז אַז דער

אדם¹⁹) – פאַרוואָס איז דאָס לכתחילה ניט געווען אַ נס בתכלית השלימות, אַז די גאולה שלימה זאָל קומען בשלימות בבת אחת, און ניט ווי ס'איז געווען בפועל, אַז דאָס האָט זיך אויסגעשטעלט אין שלבים: פריער די התחלת הגאולה – די יציאה מבית האסורים – בג' תמוז (אַבער – מ'פאַרשיקט אים אין גלות), און ערשט כמה ימים לאחר זה, די שלימות הגאולה ב"ב-י"ג תמוז?

נאָכמער: אויך נאָך י"ב-י"ג תמוז איז ניט געווען די שלימות הנצחון איבער דעם צד שכנגד (במדינה היא), ווי מ'זעט בפועל אַז עס זיינען דעמולט געבליבן די פאַרשידענע גזירות אויף די אידן במדינה היא ביז אַז דער בעל הגאולה האָט געדאַרפט (כביכול) פון דאַרט אַוועק-פאַרען, און די מניעות ועיכובים זיינען דאַרט געבליבן במשך כ"כ שנים לאחר זה: און ערשט יעצט, בשנים הכי אחרונות – העכער זעכציק יאָר נאָך דער גאולה (בשנת תרפ"ז) – זעט מען דעם אויספיר פון דער גאולה – די גאולה פון אַלע אידן פון יענע מדינה (וכדלקמן).

וואָס זיכער איז דער סדר בזה – אַז די גאולה איז געקומען אין שלבים – ב-השגחה פרטית, מיט אַ טעם בדבריו, ובפרט אַז דאָס איז פאַרבונדן מיט דער מאסר וגאולה פון אַ נשיא בישראל, און אַ

בס"ד. קטע משיחת ש"פ קרח, ג' תמוז ה'תנש"א

– בקשר לחנוכת הבית של הבנין החדש

דישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש בקראון-הייטס –

יש בזה גם המעלה שע"י עבודת התשובה (שזהו"ע הפתח למטה), ע"ד „לא תבא צדי-קיא' בתיובתא“ – אשר, כל זה נעשה על ידי הנקודה (שבצדה) שלמעלה ממדידה והגבלה, שזהו"ע הביטול, שנמשך וחודר בכל הענינים והדרגות כולן.

ויש לקשר זה גם עם החגיגה המת-קיימת מחר ביום א' פרשת חקת – חנוכת הבית של בנין החדש דישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש:

ענינה של ישיבת תומכי תמימים הוא²⁰ – שלימות (תמים), העבודה בכל הג' עני-נים והקוין דתורה [נגלה דתורה ופנימיות התורה], עבודה [תפלה] וגמ"ח [כללות העבודה ד"פוצו מעינותיך חוצה"], וכולם ביחד, וע"י כל ג' לבושי הנפש (מחדו"מ)

6) למטה דוקא – כי למעלה ומב' הצדדים הכל סתום ואין מקום לענינים צדדיים (ועאכו"כ – הפכיים), כיון שהאדם הגיע לשלימות העבודה, ודוקא למטה (בעולם הזה התחתון) יש פתח ואפשריות לענין של ירידה ח"ו (ראה מנחות כט, ב), וגם בצדיקים – הפתח הוא למטה, כי עבודת התשובה (באופן ד', והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה" קהלת יב, ז) שייכת דוקא בעוה"ז התחתון. 7) ועי"ז נעשה הפתח למטה „שער" לצדיקים, כמ"ש (תהלים קיח, כ), „זה השער לה' צדיקים יבואו בו“.

8) מאמר הזה, הובא בלקו"ת שמע"צ צב, ב. שה"ש נ, סע"ב. מאמרי אדה"ז תקס"ב ח"ב ע' תקלד. – וראה זח"ג קנג, ב.

9) להעיר שהראשי תיבות ד, תומכי תמימים היא אות ת'. וכפליים (לתושי').

10) בהבא להלן – ראה בארוכה לקו"ש ח"ד ע' 316 ואילך. ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 697. וש"נ.

דובר לעיל ע"ד החילוק בין תיבת „קרח“ ו„חקת“ (שתי הפרשיות שקורין בשבת זה – פ' קרח בקריאת היום, ופ' חוקת בקריאת תפלת המנחה) – ששתיהן כלולות מאותיות „חק“, אלא שב„חקת“ ניתוספה אות ת' (משא"כ ב„קרח“ – אות ר'), הכוללת ג' קוים מחוברים (מלמעלה וב' הצדדים), ופתח (שער) למטה, ונקודה בצדה.

ובעבודת האדם: אות ת' (סיום כל הכ"ב אותיות התורה) מורה על סיום ושלימות העבודה בכל הג' קוין (כפי שהם מחוברים) יחד (כמו הג' קוין דאות ת' שמחוברים יחד ואין שם מקום לענינים צדדיים) – תורה עבודה וגמילות חסדים, ובכל שלשה לבושי הנפש יחד – מחשבה דיבור ומעשה. דאף שצ"ל הפסק בין מחשבה דיבור ומעשה, כמרומז בההפסק בין רגל השמאלי והגג ורגל הימני דאות ה"א – הרי ע"י סיום ושלימות העבודה בקדושה, הנרמזת באות תי"ו (סיום כל ה"א), נעשה החיבור של מעשה עם מחשבה ודיבור, שהמעשה באה בהמשך אחד עמהם, באופן של זריזות דקדושה (כנרמז גם ב„פרח מטה אהרן . . ויגמול שקדים“⁴, הזריזות דגיידול שקדים):

וכיון שת' מורה על שלימות העבודה –

- 1) ראה אבות פ"א מ"ב.
- 2) ראה תניא פ"ד.
- 3) ראה תו"א מג"א צה, סע"ב ואילך. לקו"ת ר"פ בלק (סו, א). ובכ"מ.
- 4) פרשתנו יז, כג.
- 5) ראה קה"ר פ"ב, ז. פרש"י פרשתנו עה"פ. לקו"ת פרשתנו נה, ג.

12) סדר עולם רבה פ"א.
13) יהושע י, יב.
14) שם, יג.
15) כתר שם טוב הוספות סק"ט ואילך. וש"נ.
16) ראה רמ"ז בס' תיקון שובבי"ם, הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.
17) ראה גם לקו"ש ח"ד ס"ע 4131 ואילך. ח"ח ע' 114 ואילך. חכ"ח ע' 260 ואילך.
18) ראה רלב"ג יהושע שם, יב (בתחלת פירושו): אם ה' שהשמש עמד ובטל מהתנועה הנראית לו הנה ה' זה המופת יותר נפלא לאין שיעור מהמופתים שנעשו ע"י משה כו'.

פסוק זאגט¹⁹ „ולא הי' כיום ההוא לפניו ואחריו“ בכדי אז יהושע און די אידן זאלן קענען ממשיך זיין די מלחמה דורך זען די אויבים און זיי נאכלויפן „כי בעת ההיא עמד השמש נוכח גבעון וחשש פן ישקע בעונתו ולא יוכלו לרדוף אחרי האויב באישון הלילה, ולזה אמר להשמש שלא ילך מהלכו וימתין עוד נוכח גבעון, במקום שהוא עומד“²⁰ – האָט דאָך דער נס געקענט שוין זיין אַ נס בשלימות, אַז אַנשטאָט אָפּשטעלן דעם שמש בכדי מ'זאל קענען מלחמה האָבן (בדרך הטבע) לאור היום, האָט דער נס געדאַרפט זיין (ד.ה. אז יהושע האָט געקענט און גע- דאַרפט בעטן באַ דעם אויבערשטן) אַז מ'זאל לכתחילה מנצח זיין אין דער מלחמה (און בכלל ניט דאַרפן אַנקומען צו אָפּשטעלן דעם שמש, אַדער באופן אַז אויך בלילה זאל מען קענען מלחמה האָבן, ע"ד „ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם“²¹ בעת ס'איז געווען חושך באַ די מצריים, וכיו"ב), און ווי עס שטייט אין דעם פסוק שלפני זי²², אַז „וה' השליך עליהם אבנים גדולות מן השמים גו"ו“?

אויך אין דעם עצם נס וואָס „ויעמוד השמש“ – יש לחקור אין וועלכן אופן איז געווען דער נס: צי דאָס איז געווען נאָר בנוגע דעם פּרט וואָס איז נוגע צו אויס- פירן תכלית הנס – אַז עס זאל בלייבן לייכטן דעם אור השמש (אור היום), וואָס דערצו פאָדערט זיך אַז נאָר דער (גלגל ה)שמש אַליין זאל זיך אָפּשטעלן און ממשיך זיין לייכטן על הארץ (ועד"ו „וירח בעמק אילון“¹³): אַדער דער נס איז געווען

אין דעם גאַנצן סדר זיינעם (פאַרבונדן מיט מהלך השמש), ד.ה. אַז דער נס האָט אָפּגעשטעלט אויך די אַלע ענינים וואָס זיינען פאַרבונדן מיט מהלך השמש – די סיבות לזה (מהלך גלגל היום, ובמילא – מהלך כל הגלגלים²³, וואָס ווערט דורך דעם סיבוב פון גלגל היום, „המקיף ומסבב את הכל“²⁴), און אויך די תוצאות מזה, און דער סיבוב פון די גלגלים קטנים אין גלגל השמש עצמו²⁵, וכיו"ב²⁶.

דער חילוק צווישן די צוויי אופנים איז: צי דאָס איז אַ נס וואָס איז משדד – צוברעכט – טבע, דורך דעם וואָס מ'שטעלט אָפּ נאָר דעם שמש (וירח) אַליין; אַדער אַ נס וואָס פּועל'ט אין דעם טבע השמש, ובמילא אויך אין דעם גאַנצן סדר מהלך הטבעי פון דעם שמש (פאַרבונדן מיט מהלך כל הגלגלים).

ויש לומר אַז דאָס איז ע"ד די צוויי²⁷

23 ואעפ"כ, מפורש בקרא „וידם השמש וירח עמד“ – כי פרטים אלו היו נוגעים ליהושע לנצחון המלחמה (ראה מצו"ד שם).

24 רמב"ם הל' יסודי התורה פ"ג ה"א.

25 ראה רמב"ם שם ה"ב. ה"ד.

26 שקו"ט באופן תנועת הגלגלים, ואופן ההשפעה של גלגל א' על שאר הגלגלים (באם הם כולם כמו גוף אחד או כמו גופים מחולקים) – ראה ספר החקירה להצ"צ ו, ב. ח, ב ואילך. וש"נ.

27 ובפרטיות – יש בזה ג' סוגים: (א) שגם בעת הנס נשאר הדבר במהותו (להעיר שבעת מכת דם הרי „גיגית מלאה מים“ . . ישראל שותה מים כו"ו – שמו"ר פ"ט, י. (ב) ע"ד הנס דקרי"ס, שהנס פעל שינוי בטבע המים שיהיו „כחומת אבנים“, אבל לא נשתנה המים במהותו ליבשה, ולכן „אילו הפסיק ה' את הרוח כרגע היו המים חוזרים וניגרים“ (שעהיוה"א פ"ב). (ג) הנס פועל שינוי בטבע הדבר, כמו הנס דידו של משה מצורעת כשלג. [ולהעיר מהג' אופנים בביאור שמש לא אכל ולא שתה ארבעים יום, ראה לקמן הערה 114].

ובנדו"ד – נס העמדת השמש – אפשר לומר

19 יהושע שם, יד.

20 מצו"ד שם, יב.

21 בא י, כג.

22 פסוק יא.

וועלט אַליין וועט מסייע זיין אַ אידן אין זיין עבודה.

ובמיוחד – שטייענדיק בזמן הקיץ – ווען קינדער גייען אין מחנות-קיץ, דאַרף מען זיך משתדל זיין אַז אידישע קינדער זאלן גיין אין מחנות קיץ וואָס זיינען מיוסד אויף אַ חינוך הכשר ועל טהרת הקודש: און די וואָס פאַרנעמען זיך מיט מחנך זיין די קינדער – דאַרפן זעען אויס- נוצן דעם זמן הקיץ בתכלית השלימות, און בתכלית הזריזות, אויסנוצן יעדער רגע פנוי אויף אין זיך אַליין צוגעבן און צוגעבן באַ די קינדער אין אַלע ענינים פון אידישקייט, מיט לעבעדיקייט און פריי- לעכקייט.

ומענין לענין: ע"פ ה"ש נוהגין¹²² צו זאָגן¹²³ פרקי אבות בכל שבתות הקיץ (נאָך תפלת מנחה) – איז כאַן המקום נאָכ- אַמאָל מעורר זיין וועגן דעם [ובפרט אַז דעם שבת איז דער פעם העשירית¹²⁴ פון

122 סידור אדה"ז במקומו.

123 וי"ל הטעם על זה (אף שבתושבע"פ צ"ל לימוד והבנה – ראה הל' ת"ת לאדה"ז ספ"ב) – כי אמירת פרקי אבות באה בהמשך לתפלה (תפלת מנחה), שענין התפלה אינו לימוד (ואדרבה, בלשון הידוע (שו"ת הריב"ש סקנ"ז. הובא ונת' בסהמ"צ להצ"צ שרש מצות התפלה פ"ח) אני מתפלל לדעת זה התינוק), ולכן גם אמירת הפרק אינה בגדר לימוד כי"כ – כנראה בפועל בהנהגת הרוב.

124 וגם ברפ"ד דאבות (הפרק דשבת זה)

זאָגן פרקי אבות בשנה זו (די זעקס וואָכן בין פסח ועצרת, און פיר וואָכן נאָך עצרת ביז דעם שבת), [ומה טוב – זייענדיק תורה שבעל-פה – אַז מ'זאל לערנען איין משנה (עכ"פ) לעיונא.

און אַזוי אויך יש לעורר אויף דעם מנהג טוב בכמה מקומות צו חזר'ן אַמאמר חסידות נאָך תפלת מנחה בשבת. – ויה"ר אַז עס זאל זיין אין אַן אופן פון „חקת“ (ווי מ'גייט לייענען עתה בתפלת מנחה), אַז דאָס זאל דערנעמען די שומעים און אין זיי אויפטאָן אַ שינוי ביז אין אַן אופן פון חקיקה, אַז דאָס ווערט אין זיי איינגע- קריצט.

און תיכף ומיד ממש זאל דאָס שוין ברענגען די גאולה האמיתית והשלימה, און הקרבת פרה העשירית, שיעשה מלך המשיח מהרה יגלה, אמן כן יהי רצון¹²⁵, ובנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו¹²⁶ גייען אַלע אידן אין ארץ הקודש, ירושלים עיר הקודש, בבית המקדש השלישי, וכאמור – תיכף ומיד ממש.

מרומז הענין דעשירי – כי הדי' ענינים (דחכם, גבור, עשיר ומכובד) הם כנגד הדי' אותיות דשם הוי' (שער מארז"ל ולקוטי הש"ס לאבות כאן), ששם הוי' במילואו הוא – עשר אותיות.

125 רמב"ם הל' פרה אדומה ספ"ג.

126 בא י, ט.

העלפט עס, ווען „אתם המעט מכל ה- עמים“¹¹⁵, און אין דער וועלט ארום זיינען פאראן שבעים אומות וועלכע זיינען א ריבוי עצום בכמות בערך צו דער כבשה אחת¹¹⁶.

ובסגנון אחר: וואָס וועט די וועלט און וואָס וועלן די אומות זאָגן אויף דעם וואָס אַ איד טוט זיין עבודה פון „יפוצו מעינר- תיך חוצה“, ובמיוחד – אין ממהר זיין די גאולה האמיתית והשלימה, זיי פאָר- שטייען דאָך ניט וואָס דאָס מיינט? ס'איז טאַקע גאָר אַ גרויסע און הויכע עבודה – אָבער מ'דאַרף זיך דאָך לכאורה רעכענען – טענה'ט ער – מיט דער וועלט!

איז דער ענטפער אויף דעם: די וועלט איז שוין צוגעגרייט, פאַרטיק! בשעת אַ איד וועט טאָן זיין עבודה כדבעי – באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה ווי דאָס איז אָנגעטאָן אין די כלים פון לבושי הטבע – וועט ער זען ווי דער עולם, טבע העולם און אומות העולם זיינען אים מסייע אין זיין עבודה.

אפילו אַמאָל (ווען עס זיינען געווען מניעות ועיכובים) איז דער סדר ביי דעם חסיד געווען, אַז מצבו איז, און במילא האָט ער געזאָגט, „ביטול אידיאָט“; עאכ״כ איצטער, ווען מ'האָט ניט כו״כ פון די אַלע מניעות ועיכובים [וכאמור לעיל, אַז אויך אין מדינה ההיא זיינען געוואָרן שינויים גדולים לטוב], ואדרבה – אין דער וועלט אַליין זעט מען די נסים ונפלאות וואָס קומען פאַר בפרט אין די לעצטע יאָרן [שנת נסים, און שנת אראנו נפלאות] – איז שוין הגיע הזמן, אַז הגם וואָס עס דאַרף זיין אַן ענין שלמעלה

115 ואתחנן ז, ז.

116 תנחומא תולדות ה. אסת"ר פ"י, יא. פס"ר פ"ט, ב.

ממדידה והגבלה – נסים ונפלאות, ביז די נסים ונפלאות פון דער גאולה האמיתית והשלימה – נעמט עס דורך אויך טבע העולם, אַז די וועלט אַליין איז מסייע צו צמיחת הגאולה [אַזווי, „פרח מטה אהרן“ האָט גע'פועל'ט אין טבע המטה, אַז עס זאָל זיין צמיחת הפירות בדרך הטבע].

וע"ד ווי ס'איז געווען באַ יציאת מצרים – וואָס כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹¹⁷ – אַז נוסף צו די נסים וואָס זיינען דעמולט געווען, איז געווען „וינצלו את מצרים“¹¹⁸, באופן כזה אַז הגם דאָס האָט זיך אָנגעהויבן בדרך נס, האָט דאָס געפירט דערצו אַז די מצריים אַליין האָבן אין דעם מסייע געווען אידן, און געגעבן מער ווי מ'האָט זיי געבעטן¹¹⁹. עאכ״כ אין דער גאולה האמיתית וה- שלימה – ווען עס וועלן זיין נפלאות אפילו בערך צו די נפלאות באַ יצי"מ¹²⁰, וועט דאָס אויך זיין באופן כזה אַז דער עולם וטבע העולם עצמו וועט דערצו צוהעלפן.

יג. ובנוגע לפועל:

גייענדיק פון ג' תמוז צו און אין די ימי הגאולה פון י"ב-י"ג תמוז – וואָס בכל שנה ושנה (שנה – שכולל כל שינויי הזמן)¹²¹ קומט אין דעם צו אַן עלי' – דאַרף יעדערער מוסיף זיין ביתר שאת וביתר עוז אין אַלע פעולות פון הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ובאופן של זריזות, ומתוך ההכרה – אַז די

117 מיכה ז, טו.

118 בא יב, לג.

119 ראה פרש"י שם, ממכילתא עה"פ.

120 ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

121 רמ"ז לוח"ג רעז, ב. שרש ישע ערך שנה.

עבוה"ק ח"ד פ"ט. וראה אוה"ת מקץ שלח, סע"א. תתקע, א.

לביית לוי, ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמול שקדים³⁰, און משה האָט אַרויסגעטראָגן אַלע מטות בכדי אַלע אידן זאָלן דאָס זען³³, און דער אויבערשטער האָט גע- זאָגט³⁴, „השב את מטה אהרן לפני העדות למשמרת לאות“, „וזכרון שבחרתי באהרן הכהן כו“³⁵.

דאַרף מען פאַרשטיין: וויבאַלד אַז „פרח מטה אהרן“ איז געווען אַ נס בכדי באַווייזן אויף בחירת הקב"ה בכהונת אהרן – וואָלט געווען גענוג ווען עס וואָלט געוואָרען פאַרטיקע שקדים אויף דעם מטה, וואָס דאָס וואָלט געווען אַ סימן פאַר אידן, ד.ה. אַז ס'איז לכאורה גענוג אַז דער נס איז נאָר אין דעם פּרש וואָס איז נוגע צו כוונת הנס „שבחרתי באהרן הכהן“ – צוליב וואָס האָט דער נס פון שקדים געדאַרפט זיין אַ צמיחה וגידול בסדר טבעי – „ויצא פרח ויצא ציץ ויגמול שקדים“ (און דאָס אַלץ האָט משה באַוויזן אידן³⁶), און נאָכמער – „למש- מרת“ ס'איז געבליבן ניט נאָר מטה אהרן און די שקדים, נאָר אויך די פרחים, ווי די גמרא זאָגט³⁷, „משגגנו ארון נגנז עמו כו' מקלו של אהרן ושקדי' ופרחיו“³⁸!

איז דער נקודת הענין אין דעם³⁹: די תכלית און חידוש פון דעם נס איז, אַז הגם וואָס אַ מטה מצד עצמו איז בטבעו ניט שייך צו פריחה און צמיחת פירות, דאָס קען זיין נאָר בכחו של הקב"ה (אַ נס), פונדעסטוועגן, האָט דער נס אויפגעטאָן

סוגים אין נסים²⁸: (א) דער נס איז ניט משנה טבע הדבר. ווי דער נס פון מכת דם, אַז ווען די מים איז מהפך געוואָרן לדם זיינען זיי פאַרבליבן אין דעם מהות פון מים, און ווען דער נס איז נפסק געוואָרן, איז ממילא נתבטל געוואָרן דער שינוי המים לדם. ובנדו"ד – אַז „וידם השמש“ איז נאָר געווען אַ נס ביחס צו דעם שמש אַליין, און דערנאָך האָט זיך אומגעקערט דער סדר הקבוע פון מהלך השמש בתוך מהלך שאר הגלגלים. (ב) אַז נס וואָס איז משנה טבע ומציאות הדבר (ווי דער נס פון „ידו מצורעת כשלג“²⁹, וואָס נאָכן נס איז די צרעת אויפן האַנט געווען באופן טבעי), און בכדי צוריקקערן צו טבעו הקודם דאַרף מען אָנקומען צו נאָך אַ נס.

ג. וי"ל שעד"ז הוא בביאור אויף אַן ענלעכע שאלה אין אונזער פרשה – בנוגע צו דעם נס פון „פרח מטה אהרן“³⁰:

בהמשך צו דעם ערער על הכהונה פון קרח ועדתו האָט דער אויבערשטער גע- הייסן משה'ן נעמען אַ מטה פון יעדער שבט, „שנים עשר מטות איש את שמו תכתוב על מטהו, ואת שם אהרן תכתוב על מטה לוי“, „והי' האיש אשר אבחר בו מטהו יפרח“³¹. וכך הוה – אַז משה האָט אַוועק- געלייגט די אַלע מטות „לפני ה' באוהל העדות“³², און אויף מאַרגן – „ויבוא משה אל אהל העדות והנה פרח מטה אהרן

בא' מג' אופנים הנ"ל. וע"פ המבואר לקמן בפנים (שנס זה פעל שינוי בטבע מהלך השמש), אפ"ל שזה הי' כאופן הב' או אופן הג' הנ"ל.

28 בהבא להלן, ראה לקו"ש ח"ה ע' 176. ח"ו

ע' 89. ח"ח ע' 242 ואילך.

29 שמות ד, ו.

30 פרשתנו יז, כג.

31 שם יז, יח. כ.

32 שם, כב.

33 שם, כד.

34 שם, כה.

35 פרש"י עה"פ.

36 ראה בארוכה לקו"ש חכ"ג ע' 118.

37 יומא נב, ב. וש"נ.

38 ראה לקו"ש שם ע' 121. וש"נ.

39 בהבא להלן ראה גם לקו"ש שם ע' 119

ואילך.

אין מטה אהרן, אז ס'איז געווען און געבליבן ניט סתם און ענין נסי שלמעלה לגמרי פון טבע, נאָר דאָס ווערט פאָר-בונדן מיט דעם טבע המטה. און דערפאר איז דער אופן הפריחה געווען אין אַ סדר טבעי (אבל לא בהגבלת הזמן) פון צמיחת פירות⁴⁰: „ויוצא פרח (כמשמעו⁴¹) ויצץ ציץ (חנטת הפרי כשהפריח נופל⁴²) ויגמול שקדים (כשהוכר הפרי הוכר שהן שקדים)⁴³“.

[און דאָס האָט באַוויזן אידן, אַז בחירת הקב"ה אין אהרן הכהן איז באופן אַז די כהונה ווערט ביי אים זיין טבעיות'דיקע מעלה (וואָס בלייבט שטענדיק ביי אהרן ובניו)].

ועד"ז איז אויך דער ביאור אין דעם נס פון „שמש בגבעון דום“, און דער נס הגאולה פון ג' תמוז, כדלקמן.

ד. ויש לומר דער ביאור בזה:

חז"ל זאָגן⁴⁴ אַז „כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו". ד.ה. אַז יעדער זאָך אין עולם – אע"פ וואָס עולם איז מלשון העלם והסתרה⁴⁵ – איז באַשאַפן געוואָרן בכדי מגלה זיין כבודו של הקב"ה, און דאָס ווערט אויפגעטאָן דורך דער עבודה פון אַ אידן וואָס ער נוצט אויס די עניני העולם לכבודו של הקב"ה.

און דער טעם והכרח אויף דעם איז אויך מרומז אין לשון המשנה „(כל מה) שברא הקב"ה" וויבאַלד אַז דער אויבער-

40 וי"ל נפק"מ – שמתר ליהנות משקדים אלו ומהפירות הגדלים מהם, כי אינו מעשה נסים (ראה תענית כד, ב), דבפשוט משמע שהשקדים היו פירות טבעיים, שמהם אפשר לגדול עוד פירות (שקדים).

41 פרש"י עה"פ.
42 אבות ספ"ו.
43 ראה לקו"ת שלח לו, ד. מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"א ע' שג. ח"ג ע' נט. ועוד.

שטער האָט מודיע געווען בתורתו אַז „ברא הקב"ה" – אַז ער האָט באַשאַפן די זאָך און מודיע געווען ווי ער האָט איר באַשאַפן, אַז ער האָט איר באַשאַפן אין אופן אַז ער נעמט כביכול זיינע כחות און צייט (די ששת ימי בראשית) צו באַשאַפן יעדער נברא מיט אַ כח מיוחד – דער כח פון התהוות יש מאין וואָס איז דוקא בכח העצמות⁴⁶, ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט⁴⁷ אַז די התהוות הבריאה ווערט נתחדש בכל רגע ורגע מאין ואפס ממש – איז דאָס אַ הוכחה אַז דער אויבערשטער וויל אַז די נבראים זאָלן האָבן אַ שייכות מיט זייער (כח ה)בורא (דער אויבערשטער), ביז אַז זיי זאָלן (קענען) צוגעבן כביכול בכבודו של הקב"ה,

ווייל אויב ניט שטעלט זיך די שאלה: פאַרוואָס האָט דער אויבערשטער באַ-שאַפן די וועלט (ניט אין אַן „אַפגעטראָגע-נעם" אופן, אַז די בריאה, למשל, ווייסט ניט אַז „ברא הקב"ה", און ווייסט ניט דעם אופן שברא, בעשרה מאמרות⁴⁸ וכיו"ב, נאָר) אין אַן אופן אַז ער האָט „אַריינגע-לייגט" זיין כח (העצמות) און זיינע עשרה מאמרות אין דער בריאה, און נאָכמער: פאַרוואָס האָט ער באַשאַפן די וועלט אין אַן אופן אַז ער איז איר מהוה בכל רגע מחדש – ער האָט דאָך איר געקענט באַ-שאַפן מיט אַזאַ כח חזק, אַז דורך זיין התהוות בפעם הראשונה זאָל די וועלט האָבן דעם כח צו בלייבן קיים שית אלפי שנין⁴⁹, און ניט דאַרפן אַנקומען בכל רגע צו אַ התהוות חדשה פון דעם דבר ה'48?

44 אגה"ק ס"כ (קל, ריש ע"ב).
45 עשהיה"א פ"א.
46 אבות רפ"ה.
47 ראה ר"ה לא, א.
48 שהרי הטעם וההוכחה שכלית לזה שההת-הוות היא בכל רגע (כמבואר בשעשהיה"א פ"ב) וכל הטעמים שכליים בביאור אופן ההתהוות – הם ע"פ

מצב פון „יפוצו" – זיין מציאות דאַרף באַשטיין פון „יפוצו", אַ מציאות וואָס פאַרשפרייט אלקות, ובאופן שלמעלה ממדידה והגבלה (יפוצו אַן הגבלות¹⁰⁷). נאָך איידער מ'זאָגט אים וואָס (בפרטיות) ער דאַרף מפיץ זיין [מענינותיך], און וואו ער דאַרף מפיץ זיין [חוצה] – דאַרף ער וויסן, אַז גלייך ווי ער שטייט אויף אינדערפרי (נאָך איידער ער טוט זיין עבודה בפרטיות) איז ער אַ מציאות פון „יפוצו" – „מודה אני לפניך כו' רבה כו'". „אני נבראתי לשמש את קוני"108 איז ניט דער פשט אַז ער איז אַ מציאות לעצמו, און די מציאות איז זיך עוסק אין „יפוצו" (לשמש את קוני), נאָר כל מציאותו איז „יפוצו". ובלשון הידוע¹⁰⁹: „לכתחילה אריבער", גלייך מלכתחילה שטייט ער אריבער.

דערנאָך דאַרף ער דאָס ממשיך זיין אין פרטים: „מענינותיך" – ער דאַרף מפיץ זיין דוקא די מענינות פון תורה, שמטהר בכל שהוא¹¹⁰ [העכער פאַר די דרגות מים שלמטה מזה, מי מקוה וכיו"ב¹¹¹], און ער דאַרף זיי מפיץ זיין „חוצה", אָנהויבנדיק פון חוצה אין זיך (פון זיין נקודת האמונה וקבלת עול אין זיין שכל ומדות וכחות פנימיים), ביז אין חוצה כפשוטה – חוץ פון די ד' אמות פון קדושה, פון ישיבה, ביהכנסים וביהמ"ד, ביז אין „חוצה" (מיט אַ ה"א וואָס איז כולל חוצה¹¹²) שאין חוצה למטה ממנה.

107 ראה „קובץ כ"ח סיון – יובל שנים" ע' 38.
108 משנה וברייאתא סוף קידושין.
109 אגרות-קודש אדמו"ר מהר"י"צ ח"א ע' תריז. לקו"ש ח"א ע' 124. ועוד.
110 מקואות פ"א מ"ז. רמב"ם הל' מקואות פ"ט ה"ח. תוס' שו"ע יו"ד סר"א ס"ב.
111 ריש מס' מקואות. רמב"ם שם רפ"ט.
112 ראה לעיל ח"א ע' 144.

וע"ד דער סיפור הידוע מיט אַ חסיד וואָס איז געגאַנגען אין גאַס במדינה ההיא – ניט רעכענענדיק זיך מיט מדידות והגבלות, ווי דער סדר פון אַן אמת/ער חסיד איז – אין אַ זמן ווען דאָס איז געווען פאַרבונדן מיט סכנה. און אַ פאַליסמאַן האָט אים אָפגעשטעלט און געפרעגט: „קטאָ אידיאָט" (ווער גייט)? האָט ער געענטפערט: „ביטול אידיאָט" (ביטול גייט)! ער האָט געענטפערט דאָס וואָס ביי אים האָט זיך געלייגט מיט אַן אמת – אַז כל מציאותו איז „ביטול", און די מציאות פון „ביטול" גייט!

צוזאַמען דערמיט האָט ער עס אים געענטפערט דוקא אויף רוסיש – ווייל זיין ביטול איז אויך נמשך געוואָרן אין דעם מצב און שפראַך פון דעם מקום – אין דער טבע ומציאות פון רוסלאַנד – ע"ד „אזלת"113 לקרתא הלך בנימוסא"114, אַזוי אַז דער טבע ולשון המקום עצמו זאָגט און דערהערט אַז „ביטול אידיאָט".

יב. דערביי קען נאָך זיין די שאלה – ווי אַנדערע פרעגן: אפילו בשעת איך אַליין טו מיין עבודה בשלימות, ביז אַז איך דעגרייך צו אַ דרגא וואָס מיינ מצי-אות איז „יפוצו" (תכלית הביטול) – וואָס

113 שמו"ר שבהערה 53.
114 ולהעיר שזהו הטעם שמשא לא אכל ולא שתה ארבעים יום (שמו"ר שם. ב"ר פמ"ח, יד. וראה גם ב"מ פו, ב) [ולהעיר שג' תמוז הוא בתוך ארבעים ימים הראשונים], וכמבואר במ"א (לקו"ש תשא תש"ג) שיש בזה ג' אפשרויות ודרגות: (א) שטבע משה לא נשתנה (ולכן נצטער משה על זה שלא אכל ולא שתה. ראה הנסמן בהערה 53). (ב) שטבע שלו נשתנה (לפי שעה) ע"י נס של הקב"ה, נס שנמשך במשך כל הארבעים יום, (ג) הנס ה' רק פעם א' בתחלה, כי זה פעל שינוי בטבע שלו, שהטבע שלו עצמו נעשה כמו מלאך, שאינו זקוק לאכילה ושתי'.

ממדידה והגבלה דערנאך „פאנאנדער- בליען“ אין אלע זיינע כחות פנימיים, ביז אין זיין גאנצע מציאות און טבע, ביז אין דאָס זאָל אַרױסגעבן פירות, – ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמול שקדים, ובאופן כזה – אַז זײַן טבע ומציאות עצמו ווערט באופן של זריות („אַ שנעלער טבע“) ושלמעלה ממדידה והגבלה, אַז אַלץ וואָס ער טוט מיט זײַנע כחות טבעיים איז בריות הכי גדולה, זריות דקדושה.

עד"ז האָט מען אויך דעם לימוד אין דער עבודה בעניני רשות פון אַ אידן, ובפרט בנוגע צו זיין פרנסה גשמית: לכל לראש לערנט מען אָפּ פון „פרח מטה אהרן“ (וואָס בלייבט „למשמרת“) – ע"ד ווי דער לימוד פון „צנצנת המן“ וואָס איז אויך געבליבן „למשמרת לדורותיכם“¹⁰⁰ – אַז בשעת אידן האָבן גע'טענה'ט צו ירמיהו'ן (וואָס ער האָט פון זיי געמאָנט „למה אין אתם עוסקים בתורה“): „נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה מהיכן נתפרנס“, האָט ירמיהו אַרױסגענומען דעם „צנצנת המן“ און זיי געזאָגט: „ראו זה נתפרנסו אבותיכם, הרבה שלוחין יש לו למקום להכין מזון ליראיו“¹⁰¹. עד"ז האָט מען דעם לימוד פון „פרח מטה אהרן“, אַז שקדים (אַ מזון גשמי) וואָקסן אויס באופן נסי, ובזריות, ועד"ז – איז בנוגע צו דער פרנסה פון אידן.

לאידך גיסא שטייט „וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה“¹⁰², אַז די המשכה פון פרנסה גשמית ווערט אויפגעטאָן דורך אַ סדר טבעי פון צמיחת שקדים, „ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמול שקדים“, וואָס קומט

100 בשלח טו, לג.

101 פרש"י עה"פ.

102 פ' ראה טו, יח. ספרי עה"פ. וראה לקו"ש ח"ח ע' 294. וש"נ. וראה מאמרי אדה"ת תקס"ה ח"ב ע' תרמה.

דורך משא ומתן באמונה¹⁰³ (חרישה ו- זריעה), אין די הגבלות פון טבע העולם, דורכגענומען מיט דער אמונה בה' – „שמאמין בחי העולמים וזורע“¹⁰⁴: און דאָס ווערט די כלי אויף באַקומען די ברכות של הקב"ה אויף פרנסה באופן נסי, אָבער אַזא נס וואָס טוט זיך אַן אין טבע העולם, אַז מ'זעט ווי דער טבע העולם און אוה"ע עצמם איז מסייע אין דער השפעת פרנסה צו אַ אידן.

ווי מ'זעט עס במיוחד בדורות האח- רונים, וואָס דער אויבערשטער האָט גע- בענטשט אידן אַז זיי זאָלן באַקומען זייער פרנסה מיט ווייניקער יגיעה, מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף (מער ווי ס'איז געווען בדורות לפני זה). דורך דעם וואָס די וועלט אַליין איז מסייע לזה.

יא. דערפון האָט מען אויך אַ לימוד מיוחד אין דער עבודה פון הפצת המעיונות חוצה, וועלכע איז נתרבח געוואָרן ביז באופן שלא בערך דורך און נאָך דער גאולה פון ג' תמוז און י"ב"ג תמוז:

יש לומר אַז די דריי ענינים פון „יפוצו“¹⁰⁵ מעינותיך חוצה¹⁰⁶ זיינען ע"ד די דריי ענינים אין דעם אות ד': יפוצו – נקודת הביטול, מעינותיך – דער קו ל- מעלה (רוחב), און חוצה – דער קו באורך וואָס באַדייט די השפעה מלמעלה למטה.

לכל לראש דאַרף אַ איד שטיין אין אַ

103 ועד שבשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו נשאת ונתת באמונה, עוד קודם ששואלים לו עסקת בתורה (שבת לא, סע"א).

104 תוד"ה אמונת – שבת שם בשם ה- ירושלמי.

105 לשון הכתוב – משלי טו, ה.

106 ראה באגה"ק הבעש"ט (כש"ט בתחלתו. ובכ"מ): בעת שיתפרסם למוךד ויתגלה בעולם יפוצו מעינותיך חוצה.

הקב"ה, און דאָס איז אַ כח חזק וואָס שטייט לתמיד אָדער אויף אַ משך זמן (און ווערט ניט נתחדש בכל רגע ורגע) – וואָלט דער גילוי פון כבודו של הקב"ה געווען באופן כללי און אַן איין מאָליקע זאָך. דורך דעם וואָס בכל רגע ווערט יעדער נברא באַשאַפן מחדש בדבר ה', איז מען מגלה בכל רגע מחדש כבודו של הקב"ה. לדוגמא: דורך טרינקען וואָסער – מאַכט אַ איד די ברכה „שהכל נהי' בדברו“⁵², און איז דורך דעם מגלה די הוספה וחידוש וואָס די וואָסער טוט אויף [ווייל אַן די וואָסער זאָגט ער ניט די ברכה] בגילוי כבודו של הקב"ה, „שהכל נהי' בדברו“ (דעם דבר ה' וואָס האָט מחי' געווען די וואָסער מחדש, און – „שהכל נהי' בדברו“, דאָס איז מגלה דעם דבר ה' בכל הנבראים), און בשעת ער טרינקט וואָסער און מאַכט נאָך אַ ברכה אַ זמן שפעטער, איז דאָס מגלה דעם דבר ה' („דברו“) החדש וואָס קומט דעמולט צו אין אים (דעם מברך) און בכל העולם⁵³ [ועד"ז

ו"ל דער טעם אויף דעם, ווייל עלה ברצונו ית' אַז יעדער נברא זאָל פילן ווי ער טוט אויף (אָדער דורך אים טוט זיך אויף) אַ הוספה וחידוש [וואָס דעמולט האָט אַ נברא אַן אמת'ע און שלימות'דיקע פאַרגעניגן, כטבע הבריאה אַז „אדם“ רוצה בקב שלו מתשעה קבים של חבריו“⁵⁰]. ד.ה. אַז נוסף אויף דעם וואָס ער איז מקיים וואָס דער אויבערשטער הייסט אים, טוט ער אויף כביכול פון זיך אַ הוספה: וואָס איז אַן אמת'ער אויפטו – בשעת ער איז פאַרבונדן מיט דעם אויב- ערשטן, איז ער מגלה כבודו של הקב"ה.

און צוליב דעם האָט דער אויבער- שטער אַריינגעגעבן זיין כח הבריאה אין דער וועלט, ובאופן אַז ער באַשאַפט איר שטענדיק בכל רגע מחדש – ווייל דאָס פאַרבינדט יעדער נברא יעדער רגע מיט דעם אויבערשטן, אַז בכל פרט ופרט ובכל רגע ורגע האָט דער נברא דעם כח צו מגלה זיין כבודו של הקב"ה מחדש (דער דבר ה' וואָס האָט אים די רגע ממש מחי' געווען מחדש)⁵¹.

אויב די בריאה וואָלט באַשאַפן גע- וואָרן אין אַן אופן אַז ער האָט כחו של

כללי השכל שנבראו ע"י הקב"ה, וכיון שהוא ית' אינו מוגדר בטעמים אלו, הי' יכול לברוא את העולם באופן אחר לגמרי. וטעמים אלו שייכים רק לאחרי שידענו שעלה ברצונו ית' שבריאָת והנהגת העולם תהי' ע"פ כללי השכל (ראה ס' השיחות תשמ"ח ח"א ע' 134 ואילך. לקו"ש חכ"ז ע' 253).

49 ב"מ לח, א.

50 וראה מכתב י"א ניסן תשל"ב (הגש"פ עם לקוטי טעמים, מנהגים וביאורים – קה"ת תשמ"ו ואילך – ע' תרמב).

51 ועד שהנברא נעשה כמו „שלהבת עולה מאלי“ (בנוגע לגילוי הקדושה וכבודו של הקב"ה שעל ידו) – ראה שיחת ש"פ בעלותך (לעיל סה"ש תנשא ח"ב ע' 598 ואילך) ובערה 69.

52 משנה ברכות מד, א.

53 ויש לומר שזהו גם א' מהטעמים שהאדם נברא בטבע באופן כזה שזקוק לאכילה ושתי' תמיד מחדש* (ולכן הנשבע „שלא יאכל כלום שבעת ימים“ ה"ז שבועת שוא (רמב"ם הל' שבועות פ"ה ה"כ) – כי עי"ז בכחו לגלות בכל אכילה ושתי' הדבר ה' החדש שמחי' האדם והמאכל וכל העולם „שהכל נהי' בדברו“, וכיו"ב).

* ורק בנוגע למשה נאמר (תשא לד, כח) ש„ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה“ – שזהו הי' חידוש ונס, וגם בנוגע למשה יש דיעה במדרש שנוצטער מזה (שמו"ר פמ"ז, ז. וראה יפ"ת שם. וראה גם אוה"ת שה"ש ס"ע תשעה. ס"ע תשצא. סה"מ תרכ"ט ע' שנו. המשך וככה תרל"ז 999). [ולדיעה שני' (במדרש שם) משמע שנשתנה טבעו ולא נצטער, ראה בארוכה לקו"ש (חל"ו) תשא תש"נ. וראה לקמן הערה 114].

דורך א ברכה פרטית, "בורא פרי הגפן"⁵⁴ וכיו"ב – דעם דבר ה' החדש אין אלע "פרי הגפן" בכל העולם], א.א.וו.⁵⁵.

ה. ע"ד ווי דאָס איז בנוגע צו גילוי כבודו של הקב"ה בכללות הבריאה (טבע), עד"ז איז דאָס אויך אין דעם גילוי אלקות דורך נסים: די שלימות הכוונה ברוב הנסים איז, אַז דער נס זאָל ניט בלייבן אַ זאָך וואָס איז אינגאנצן העכער פאַר טבע, נאָר אַז דער נס זאָל פאַרבונדן ווערן און דורכנעמען דעם טבע.

עד"ז איז אויך בנוגע צו דעם נס פון "פרח מטה אהרן" – אַז דער נס (וועלכער איז געקומען צו מגלה זיין "שבחתי באהרן הכהן") האָט אויפגעטאַן אין מטה אהרן, אַז ס'איז געוואָרן און געבליבן פאַרבונדן מיט דעם טבע המטה, אַזוי אַז דער אופן הפריחה איז געווען אין אַ סדר טבעי פון צמיחת פירות, מיט דעם גאַנצען סדר השתלשלות שבזה, "ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמול שקדים".

54 משנה ברכות לה, א.

55 ובדומת זה בברכות הראי' על מעשי בראשית (וכיו"ב) – "ברוך עושה מעשה בראשית", "ברוך שכחו וגבורתו מלא עולם" – שעי"ז מגלים מעשי בראשית אלו כבודו של הקב"ה, ביחס לכל הבריאה כולה (מעשה בראשית). – ולהעיר של-אחרונה שמענו וראינו בעיר זו רעמים וברקים, עליהם מברכים ברכת הנ"ל. ראה אנציקלופדי תלמודית ערך ברכות הראי' (ע' שנו ואילך). וש"נ. ולהעיר, שלאחרונה ה' גם התפרצות "הר-געש" ורעידת האדמה (חידוש ושינוי בטבע העולם) במקום רחוק בעולם, אשר, ע"י ברכתם של כמה יהודים שם, שכחו וגבורתו מלא עולם" (ראה ברכות נט, א. וראה אנציקלופדי' שם ר"ע שנו. וש"נ), מגלה ה"הר-געש" כבודו של הקב"ה ובכל העולם כולו ("מלא עולם"). ובפרט בנוגע לאלו הגרים בארצות הברית, כיון שאנשי הצבא שלה נמצאים שם ועוסקים בהצלח הניווטים כו'.

פון די ביידע קוים [נאָכמער ווי די מעלה פון אַ קרן זוית], און צוזאַמען דערמיט ביידע קוים (ווי אין דעם אות ד') – דעמולט האָט מען שלימות העבודה פון ביידע קוים, און אויך די שלימות החיבור ביניהם.

וואָס דאָס איז דער תוכן פון חודש ה'ד', חודש הגאולה – גאולת ג' תמוז וי"ב-י"ג תמוז – אַז דער נס שלמעלה מטבע (ע"ד די נקודה) זאָל נמשך ווערן און איבער-מאַכן טבע העולם (די צוויי קוים פון אורך ורוחב). ביז אַז דאָס דערגרייכט אויך אין אַ מצב פון "רש", עניות דלעו"ז (דער ענין המאסר דורך די מנגדים לקדושה), און מאַכט דאָס אויך איבער⁵². ואדרבה: דוקא דורך דער ירידה למטה אין אַ מצב פון צרה – ווערט נתגלה ווי "עמו אנכי ב-צרה"⁵³, וואָס דאָס גייט אויף עצמותו ית', שלמעלה פון אלע גדרים פון סדר השתל-שלות עליון ותחתון, און דעריבער – אע"פ וואָס דער אויבערשטער איז עליון שאין למעלה ממנו, און צרה איז בעולם תחתון שאין למטה ממנו – איז "עמו אנכי בצרה" (היפך השתלשלות, פון עליון ותחתון), און אויך איז דעם מצב – בחי' אחריים – ווערט נתגלה דער יו"ד (נקודת היהדות), ביז אַז דאָס ווערט נמשך און פאַרבינדט אויך דעם עליון ותחתון פון סדר השתלשלות.

ט. פון דאָס אויבנגעזאַגטע זיינען פאַראַן כמה לימודים, הן בכללות עבודת האדם, הן בנוגע צו זיך והן בנוגע צו זיין עבודה בעולם, והן בעניני תומ"צ והן בעניני רשות (באופן פרנסת האדם), און אויך ובמיוחד – בקשר מיט דער גאולה

פון ג' תמוז – בנוגע צו דער עבודה פון הרבצת התורה והיהדות און הפצת ה-מעיונות חוצה.

ובפרט אַז מ'האָט דעם ציווי אַז מ'דאַרף אוועקלייגן מטה אהרן, למשמרת לאות" ("שבחתי באהרן הכהן"), "משנגנו ארון נגנו עמו כו' מקלו של אהרן בשקדי' ופרחי" – איז פאַרשטאַנדיק אַז דערפון איז דאָ אַ הוראה נצחית לדורות: און וויבאַלד אַז יעדער איד איז אַ חלק פון "ממלכת כהנים"⁵⁴, "כהנים גדולים"⁵⁵ [וכפס"ד הרמב"ם⁵⁶, אַז "לא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש אשר נדבה רוחו כו' הרי זה נתקדש קדש קדשים"] – איז מובן, אַז באַ יעדן אידן דאַרף אויך זיין מעין דעם ענין פון "פרח מטה אהרן", "ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמול שקדים".

י. דער לימוד דערפון אין כללות עבודת השם:

אע"פ וואָס די עבודה פון אַ איד דאַרף זיין מתוך קבלת עול – שלמעלה מטעם ודעת, און אין אַן אופן של זריזות של-מעלה ממדידה והגבלה, "בכל מאדך"⁵⁷, און דוקא דאָס דערגרייכט אין דעם "מאד" שלמעלה⁵⁸ – וואָלט מען דאָך געקענט מיינען אַז אין דעם באַשטייט שלימות העבודה, ובלשון הידוע⁵⁹: אילו נצטוינו לחטוב עצים –

92 ובפרט לאחר מאתיים (ר') שנה להולדת אדמו"ר הצמח צדק.
93 תהלים צא, טו.

94 יתרו יט, ו.
95 ראה בעה"ט עה"פ. וראה גם אגדת בראשית פע"ט (פ).
96 סוף הל' שמיטה ויובל.
97 ואתחנן ו, ה.
98 תו"א מקץ לט, ד. ובכ"מ.
99 לקו"ת שלח מ, א.

דער חודש פון דעם המשך וסיום המאסר (ע"ד ענין „דלים“), באופן אָז דאָס (בחי' דלים) ווערט נהפך צו דעם חודש הגאולה⁸⁵.

ויש לומר אָז דער ענין איז מרומז אין צורת ה(אות) ד':

אע"פ⁸⁶ וואָס דער אות ד' און אות ר' זיינען ענלעך דערמיט וואָס ביידע באַ- ווייזן אויף ענין העניות: דלי"ת מלשון דלות ור"ת דלים, און רי"ש מלשון רש (ולרש אין כל⁸⁷), און ביידע באַשטייען פון צוויי קוים, איינער למעלה ברוחב און איינער באורך (מלמעלה למטה) – איז דאָ אַן עיקריות'דיקער אונטערשייד צווישן זיי: אות ד' האָט אַ נקודה (י') מאחורי (וועלכע פאַרבינדט די צוויי קוים), משא"כ אות ר'.

איינער פון די ענינים אין דעם: די נקודה באַווייזט אויף ענין הביטול, און דאָס גייט אויף דער נקודת היהדות וואָס איז דאָ בשלימות באַ יעדער איד, אפילו ווען ער שטייט אין אַ מצב פון „אחוריים“ (ניט אין פנים דקדושה), כמאחז"ל⁸⁸, אע"פ שחטא ישראל הוא, וואָרום די נקודת היהדות איז העכער פאַר אַלע העלמות והסתרים, און העכער פאַר אַלע דרגות אין סדר השתלשלות – די נקודה פון יחידה וואָס פאַרבינדט אַ אידן מיט דעם יחיד שלמעלה⁸⁹.

און די נקודה (ביטול) מאחורי הד' באַווייזט אָז די דלות ועניות פון דעם ד' איז דער ביטול פון קדושה – וואָס פאַר-

בינדט אים מיט די העכסטע דרגות, דלי"ת אויך מלשון „דליתני" (הרמה), וע"ד די מעלה פון „תפלה לעני" וועלכע דער- גרייכט אַז „לפני הוי" ישפור שיחוי"י, משא"כ דער אות ר' וואָס האָט ניט קיין נקודה פון ביטול – איז די עניות פון דעם וואָס זי האָט קיין שייכות ניט צו קדושה.

ועפ"ז קען מען אויך מסביר זיין דער אונטערשייד צווישן די צוויי קוים פון דעם ר' און פון דעם ד': די צוויי קוים – ברוחב ואורך – זיינען כולל אַלע דרגות פון סדר השתלשלות, וועלכער טיילט זיך בכללות אויף עליון ותחתון, רוחב ואורך: דער קו למעלה (ברוחב) איז אַ שלימות בהרחה, אָבער אין דער דרגא עליונה עצמה (ע"ד איכות), און דער קו באורך באַווייזט אויף דער המשכה מלמעלה למטה (צו נידעריקערע דרגות).

שלימות העבודה באַשטייט אין דעם אָז מ'זאָל האָבן ביידע מעלות צוזאַמען: נקודת הביטול און ווי דאָס ווערט נמשך און נעמט דורך אויך סדר השתלשלות (די צוויי קוים): בשעת מ'האָט די ביידע ענינים פון עליון ותחתון, אָבער עס פעלט די נקודת הביטול (פון דעם עצם) – דעמולט פעלט סו"ס אין דער חיבור פון די ביידע קוים (ביז אַז עס פעלט אויך אין דער שלימות פון ביידע קוים עצמם), ביז אַז דער פירוד ביניהם קען ברענגען צו אַ מצב פון „רש", עניות היפך הקדושה (ע"ד ווי ס'איז געווען באַ קרח, אותיות „חקר", כנ"ל ס"ה). בשעת ס'איז אָבער דאָ דער ביטול פון נקודת היהדות (די נקודה מאחורי הד') – וואָס איז מחוץ און העכער

באַשטייען ביידע פון די אותיות „חק", נאָר אין „קרח" קומט צו אַר"ש, און אין „חקת" – אַ תי"ו: באַ קרח (משבט לוי) איז געווען דער גילוי פון „חק", למעלה מטעם ודעת ולמעלה ממדידה והגבלה (כמבואר אין חסידות⁶² אַז טענת קרח איז געקומען צוליב מעלתו „פיקח הי"י"⁶³, וואָס ער האָט געזען דער גילוי שלמעלה ממדידה ו- הגבלה ווי ס'וועט זיין לע"ל): זיין טעות (בערער על כהונת אהרן) איז באַשטאַנען אין דעם ענין פון „ר", „רש" (אַרעמ- קייט⁶⁴), וואָס באַווייזט אַז די המשכה (פון מחשבה ודיבור) קומט ניט אַראָפּ אין סדר השתלשלות (קרח האָט געוואָלט פאַנאַ- דערטיילן עליון און תחתון⁶⁵), ווי אין דעם אות ר' וואו עס פעלט דער קו השלישי (פון אות ה') כנגד⁶⁶ מעשה⁶⁷.

משא"כ אין „חקת" – „זאת חקת התורה" – ווערט נמשך פון „חק" (למעלה ממדידה והגבלה) אין דעם אות „ת", סוף וסיום כל הכ"ב אותיות התורה, ד.ה. אַז עס ווערט נמשך אין און דורך גאַנץ סדר השתל- שלות (אַלע אותיות פון אל"ף ביז תי"ו), אין אַלע דריי קוים (באות ת') פון מחשבה דיבור ומעשה, און תורה עבודה וגמילות חסדים, ואדרבה: באופן אָז זיי ווערן אַלע נתחבר – ווייל בסיום ושלמות העבודה, ווען מ'האָט די מהירות דקדושה (פון דער

המשכה שלמעלה מסדר השתלשלות אין סדר השתלשלות), ווערט דער חיבור יחד פון אַלע דריי קוים, אַז פון דעם עליון (מחשבה ודיבור) קומט מען גלייך במהי- רות אין דעם תחתון (מעשה), אַן קיין הפסק ביניהם (ניט ווי אין דעם אות ה"א⁶⁸). און דערפון קומט מען צו דער נקודה מתחתית (הקו השמאלי פון) אות ת' – נקודת הביטול, און אַ נקודה גדולה (מיט אורך ורוחב), ד.ה. אַז דער ביטול גייט צוזאַמען מיט דער התפשטות לאורך ורוחב: און דאָס קומט בסיום האות – וואָס ווייזט אויף שלימות נקודת הביטול בסיום העבודה.

און דורך דעם ווערט אויפגעטאַן דעם ענין פון „חקת" – אויך מלשון חקיקה⁶⁹, וואָס ווייזט אויף אַ המשכה נצחית (בלי שינוי), פאַרבונדן מיט ת', כמאחז"ל⁷⁰, תי"ו – תחיי" – ששלמותו חיים נצחיים.

ו. ע"פ הנ"ל י"ל אין דעם נס פון „שמש בגבעון דום":

די כוונה אין דעם נס איז געווען – ניט אַרויסגיין פון דרכי הטבע לגמרי – נאָר ווי אין רוב הענינים, אַז דער נס זאָל צוהעלפן אין דעם נצחון המלחמה⁷¹ וואָס איז פאַרבונדן (עכ"פּ במקצת) אויך מיט

68 ראה תו"א מגלת אסתר זה, סע"ב ואילך.
לקו"ת ר"פ בלק (סו, א ואילך). סה"מ תר"ן ע' רעט ואילך. תרניח ע' ריב. הי"ש"ת ע' 122. סה"מ קונטרסים ח"א רמא, א ואילך. שיחת ש"פ ויגש (לעיל [סה"ש תנשא] ח"א ע' 215).
69 לקו"ת ר"פ חוקת.
70 שבת נה, א.
71 ראה רלב"ג שבעה עה"ט, ש"מה שאמר ולא הי' כיום ההוא לפניו ולאחריו לשמוע הי' בקול איש כי הי' נחם לישראל, הורה בזה כי זה המופת הוא בענין המלחמה בעצמותה, ואם הי' זה המופת בעמידה מהתנועה לא הי' לו רושם בענין המלחמה כלל כו", עיי"ש.

85 ראה לקו"ש ח"ח ע' 309 ואילך. וש"נ.
86 בהבא להלן, ראה ספר הערכים-חב"ד מערכת אותיות – רי"ש ס"ב (ע' שם ואילך). וש"נ.
87 שמואל-ב יב, ג. וראה גם משלי י טו, ל, ח.
88 סנהדרין מד, א.
89 ראה לקו"ת ראה כה, א. כו, א. ובכ"מ.

90 תהלים ב, ל.
91 תהלים קב, א. וראה כתר שם טוב סצ"ו. אור המאיר פ' וישלח. וראה לעיל [סה"ש תנשא] ח"ב ע' 555.

דרך הטבע. אפילו אין דער מלחמה – וואָס איז „ה' נלחם לישראל"⁷¹ – האָט געדאַרפט זיין די התלבשות אויך בדרך הטבע.

דעריבער איז ניט געווען אַ נס וואָס האָט לגמרי שולל געווען די מלחמה בדרך הטבע (ע"י יהושע), נאָר אַ נס וואָס האָט צוגעהאַלפן די מלחמה שלהם: די הכנה והכשרה צו דעם נצחון איז געווען דורך דעם נס פון „שמש בגבעון דום"⁷², אָבער דאָס אַליין האָט ניט אויפגעטאָן דעם נצחון. לאַחרי וואָס עס האָט גע- לויכטן אור היום הטבעי (פון אור ה- שמש)⁷³, האָט יהושע און די אידן גע- דאַרפט נאָכלויפן און מלחמה האָבן מיט די אויבם בדרך הטבע.

ועפ"ז אולי יותר מסתבר זאָגן, אַז דער נס עצמו (פון „שמש בגבעון דום") איז געווען אין אַן אופן וואָס איז פאַרבונדן מיטן טבע פון מהלך השמש (אופן שני הנ"ל ס"ב) – און דאָס האָט אָפגעשטעלט ניט נאָר דער שמש וירח, נאָר אַלע כוכבים ומזלות, און דעם מהלך פון דעם גלגל היומי בכלל, און אַלע גלגלים וואָס זיינען פאַרבונדן מיט מהלך השמש.

[ויומתק ע"פ דעם ביאור אין חסידות⁷⁴ אין אמירת יהושע „שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון", אַז דורך אָפשטעלן דעם מהלך השמש ולבנה (זייער השתחווהא

72 ועד"ז הנס ש"ה' השליך עליהם אבנים גדולות מן השמים גו", אף שע"ז „ימותו רבים גו' מאשר הרגו בני ישראל בחרב" (יהושע שם, יא).
73 וראה לקו"ש ח"ח ע' 120, שגם ע"י עצם הענין דביטול תנועת השמש נתקיימה הכוונה דטבע השמש עצמו.
74 סידור שער המילה קמב, א ואילך סהמ"צ להצ"צ מצות מילה (ה, א ואילך). אוה"ת שבעות ע' קט ואילך. נ"ד (כרך ב) ע' תשלח ואילך. וראה לקו"ש ח"ח ע' 261 ואילך.

וביטול⁷⁵), וואָס דאָס איז דורך פועל'ן אויפן שמש, דום⁷⁶ מלומר שירה⁷⁷ – האָט יהושע געוואָלט מבטל זיין די השפעה צו די אומות העולם (מיט וועלכע אידן האָבן דאָמאָלס מלחמה געהאַט) וועלכע דינען דעם שמש וירח (וכוכבים ומזלות), און דורך דעם – ווערט אויך אויפגעטאָן ב- נצחון המלחמה. וואָס לויט דעם לייגט זיך נאָכמער צו זאָגן אַז מיט „שמש בגבעון דום" האָט זיך אָפגעשטעלט דער מהלך ניט נאָר פון שמש וירח נאָר אויך פון נאָך כוכבים ומזלות (אין די אַנדערע גלגלים)].

ז. ועד"ז אולי י"ל איז אויך די הסברה אין דעם נס הגאולה פון ג' תמוז (בשנת תרפ"ז):

צוזאַמען דערמיט וואָס דער נס פון ג' תמוז איז געווען אַ נס שלמעלה מהטבע, האָט ער געהאַט אַ ווירקונג אין דער טבע גופא, אַז זי האָט „מסכים" געווען צו דעם נס [ובפרט אַז דאָס איז לכתחילה געווען אַ נס המלוּבש בטבע, ובמיוחד בערך צו דעם נס פון „פרח מטה אהרן" און „שמש בגבעון דום"], כידוע אַז די זעלבע מענטשן וואָס האָבן דעם בעל המאסר והגאולה פאַרשפאַרט אין תפיסה, האָבן זיי גופא (פאַרבלייבנדיק בתקפם) געמוזט אים באַפרייען, ביז אַז זיי האָבן געדאַרפט אַרויסהעלן⁷⁸ אין דעם שחרור וגאולה⁷⁸.

און דעריבער יש לומר, איז דער נס ניט געקומען בכת אחת (אין אַ גאולה שלימה), נאָר ער האָט זיך אויסגעשטעלט

75 ראה ב"ב כה, א.
76 פרש"י ע"ה פ.
77 דכל זמן שהוא דומם עומד ואינו מהלך, שבכל עת הילוכו הוא אומר שירה" (פרש"י שם). וראה גם יל"ש יהושע רמז כב. מדרש תהלים יט, ה.
78 ראה גם לקו"ש ח"ח שם. ח"ח ע' 237 ואילך. ח"ח ע' 256.

בזמן בניית העיר האָט איר אָנגערופן (וואָס ער שטעלט מיט זיך פאַר דער סאַמע היפך פון די קאָמוניסטן). והגם אַז אויך אונטערן צאַר זיינען געווען מניעות ועיכובים צו אידישקייט – קומט עס ניט צו דעם וואָס איז געוואָרן דורך די וואָס האָבן אַרעסטירט און פאַרשפאַרט דעם בעל המאסר והגאולה: ויש לומר, אַז אין דעם שקו"ט רצון צו צוריק אומקערן דעם שם העיר פון „לענינגראַד" אויף „פעטערבורג" – זעט מען נאָכמער בגלוי די פעולה נמשכת פון דער גאולה ב"ב- י"ג תמוז, די גאולה כללית פון אַלע אידן איבער זייערע מנגדים בכלל, ובפרט במדינה היא.

ח. ואולי יש לקשר זה אויך מיט דעם חודש הגאולה (חודש תמוז) – דער חודש הרביעי, וועלכער⁸¹ קומט נאָך – ובכח פון – חודש השלישי (ירחא⁸² תליתאי)⁸³, בדוגמא צו אות ג' וד' ר"ת „גמול דלים"⁸⁴, די השפעה (גמול) פון חודש הג', דער חודש פון מתן תורה, אין דעם חודש הד',

הפצת המעיינות חוצה התחילה „נאָך פעטערבורג" (כן הוא הלשון בס' השיחות תורת שלום ס"ע 112). – ולהעיר שגם גאולת אדה"ז היתה קשורה בדרכי הטבע (של אוה"ע) – ראה אגרות קודש אדה"ז סל"ח. וש"נ (וראה ס' השיחות תשמ"ט שם. לקו"ש ח"ה ע' 186 ואילך). וכמודגש גם בסיפור הידוע בנוגע לקידוש הלבנה שלו על הספינה בזמן היותו במאסר (לקו"ד ח"ד תשנב, ב. וראה גם לקו"ש ח"ה ע' 80. ס' השיחות תש"נ ח"א ס"ע 201 ואילך. שיחת ש"פ ויק"פ שנה זו).

81 ראה בארוכה ספה"ש תשמ"ז ח"ב – שיחת ש"פ קרח ס"ב ואילך. סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 494.
82 סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 549.
83 שבת פה, א.
84 ולהעיר שהתחלת המאסר היתה בט"ו סיון, קיימא סיהרא באשלמותא (זח"ק קנ, רע"א. ח"ב פה, א. שמו"ר פט"ו, כו. ועוד) דירחא תליתאי.
84 שבת קד, א.

אין שלבים בדרך הטבע – בהתאם צו דעם מצב פון דעם צד שכנגד (וועלכער איז געווען בתקפו), אַז זיי מצד מצבם („טבעם") זאָלן קומען צו דער הכרה אַז מ'דאַרף אים באַפרייען, אָנהויבנדיק דורך מבטל זיין די גזירה פון היפך החיים ר"ל אויף פאַרשיקן אים לעיר מקלטו אין קאָסטראַמאַ, ביז – אַז זיי האָבן אים אינ- גאַנצן באַפרייט⁷⁹.

אָבער אויך דערנאָך איז די מדינה געבליבן בתקפה, כולל – בשייכות מיט די התנגדות צו דת ישראל וכו', און דעריבער האָט די שלימות הגאולה פון אידן (במדינה ההיא) געדויערט אַ משך זמן, ביז אַז זיי אַליין (במשך השנים) זאָלן סו"ס קומען צו דער הכרה און פון דאָרט אָנהויבן לאָזן אידן פירן זיך פרייערהייט אין אַלע ענינים פון אידישקייט, און אויך אַרויסלאָזן אידן פון מדינה ההיא (און זיי נאָך אַרויסהעלפן אין דעם),

כולל אויך – בימים אלו ממש – די שקו"ט און דער רצון פון כו"כ במדינה ההיא צו אומקערן דעם נאָמען פון שטאָט „לענינגראַד" (וואו ס'איז געווען דער מאסר וישיבה בבית האסורים) – דער נאָמען וואָס זיי האָבן איר געגעבן (על שם זייער פירער) – צוריק צו דעם נאָמען „פעטערבורג" (דער נאָמען פון שטאָט בזמן המאסר והגאולה פון דעם אַלטן רבי'ן⁸⁰) – דער נאָמען וואָס דער צאַר

79 ובזה גופא – נתעכב נתינת תעודת השחרור בפועל עד י"ג תמוז (כנ"ל הערה 9), שבזה ניכר ומודגש שהפעולה רשמית דהחופש נעשית ע"פ חוק המדינה, כיון שנחנכב החופש עד ליי"ג תמוז, שבו ה' המשרד הממשלתי פתוח באופן רשמי ע"פ חוק המדינה (ראה ס' השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 568 ואילך).
80 ועד שעל שם עיר זה (פעטערבורג) נקראת גם הגאולה שלו, ופעולת הגאולה – שעיקר הענין